

Nici imoral nici inutil

VOCEA VÂLCII

Motto: „*Mai bine mai târziu decât niciodată. Dar mai bine niciodată târziu.*” □
<?xml:namespace prefix = o ns = "urn:schemas-microsoft-com:office:office" />
(William Shakespeare)

Trebuia să se întâmple, dar nu în felul acesta, spun unii.

Nu trebuia să se întâmple, din anumite motive, spun alții.

Să le luăm pe rând, cu răbdare.

Este foarte bine că securorii național-comunistoizi au fluierat și au huiduit în Aula Parlamentului atunci când șeful statului a condamnat, în mod explicit și fără echivoc, comunismul. Vorba unui slogan publicitar la un oarecare detergent că ruia i se face reclamă în ultima vreme: murdăria e bună! Și asta, din două motive.

Mai întâi, pentru că C.V. Tudor și derbedeii lui încă o dată s-au dat în stambă în fața întregii țări, dovedind că pentru mendrele lor înguste sunt capabili de manifestări ridicole, mârănești și inconștiente. Pe plan extern românii au fost mereu ciuca bătăii de joc, cum că vreme de 24 de ani i-ar fi stat capră lui Nicolae Ceaușescu. De aceea, abordarea ideii de comunism nu se poate face, la noi, într-o manieră tacticoasă, simandicoasă.

În al doilea rând, imaginându-ne că România ar fi rămas un fel de Cuba sau de Coreea de Nord, se pune

Întrebarea dacă aceiași microcefali peremiști ar fi fost în stare să critice vreun discurs al secretarului general al Partidului Comunist Român, președinte al republicii, stejar de la Scornicești, erou între eroii neamului etc. I-am fi văzut, oare, defilând cu cuvertura în mâni și cu fluierul în gură prin fața prezidiului Marii Adunări Naționale? Ar fi avut curaj? Ar fi fost tolerați? Sau ar fi fost împușcați?

I se reproșează lui Traian Băsescu intenția mefistofelică de a-și asuma în scopuri personal-propagandistice rezultatele muncii depuse de membrii Comisiei Tismăneanu. Dar de ce nu a făcut același lucru Ion Iliescu, vreme de 10 ani cât a locuit la Palatul Cotroceni? Mă îndoiesc că l-a străbătut vreun gând al decenței politice.

Li se reproșează lui Vladimir Tismăneanu și lui Traian Băsescu că nu sunt, ei, cei mai îndreptățiți să condamne comunismul. Primul, fiindcă tatăl său a fost mare activist comunist, la vremea lui. Cum să-și condamne tatăl?! De parcă fiii ar trebui să tacă din gură în fața greșelii părinților, pe motiv de biblică strepezire a dinților. Cel de-al doilea, fiindcă revoluția l-a găsit cu 60.000 de dolari în casă, ceea ce în opinia unora înseamnă că „nu era un regim chiar atât de criminal comunismul, pe cât îl atacă acum Băsescu”.

De parcă dacă , în 1989, Piratul Vesel a avut la chimir j”™ de mii de parai, înseamnă că nimeni nu făcea foamea-n țară la cozile pentru pungulițe cu gheare de găină congelate, că nu existau cartele de alimente și că libertatea + bucuria tronau pretutindeni. Un fel de negare a holocaustului. Un fel de a spune că lagărele de exterminare naziste nu-s decât „o poveste de dâșii inventată”.

Zic unii că „nu mai era necesară condamnarea comunismului, deoarece românii deja condamnaseră comunismul în decembrie „™ 89”. Nimic mai fals. În decembrie „™ 89 a fost răsturnat și condamnat ceaușismul, nu comunismul.

Dacă ar fi fost invers, Ion Iliescu și toată șleahta de foști nomenklaturiști peceriști nu ar mai fi putut să candideze la alegerile din 1990, din 1992, din 1996 și din 2000. Nici Traian Băsescu nu ar mai fi putut candida în 2004. România ar fi scă pat de activiști, de securiști și de pupincuriști (Vadim, Păunescu ș.a.) încă de acum 17 ani.

De aceea, mai bine acum decât niciodată, condamnarea politică a comunismului trebuia pronunțată.

De acum înainte chiar și perfidele piedici juridice pot să dispară, deschizându-se calea condamnărilor penale, individualizate, pentru imprescriptibile crime împotriva umanității comise între 1945 și 1989.

Zora Vifor